

ikke er noget til Hinder for, saaledes som Forslagsstillerne her har gjort, at tage op under Krigsen. Om Spørgsmaalet „Socialforsikring“ hedder det: Lande, som endnu ikke har indført nogen obligatorisk Forsikring for den samlede Arbejderbefolkning mod Sygdom, Ulykkestilfælde under Arbejdet, Invaliditet, Alderdom og Arbejdsløshed, er forpligtede til at gennemføre en saadan indenfor den korteste Tidsfrist. Jeg havde oprigtig talt ventet, at naar der paa en international Fagforeningskongres med Tilslutning ogsaa af Repræsentanter for den danske Fagforeningsbevægelse vedtages en Resolution, i hvilken man udtrykkelig kræver obligatorisk Forsikring, vilde de danske Socialdemokrater tage saa meget Hensyn dertil, at de gjorde Forsøg paa at faa den gennemført. Her gaar Socialdemokraterne imidlertid stik imod, hvad der blev vedtaget paa Konferencen i Bern, og forelægger Forslag om en Understøttelseslov i Stedet for en Forsikringslov. Vi har ogsaa for nylig her paa Rigsdagen set, at Arbejderne i høj Grad fastholder Forsikringsprincippet i Modsætning til Understøttelsesprincippet. Vi behandlede for ikke længe siden et Forslag om Tillæg til den gældende Arbejdsløshedsforsikringslov, i hvilket det blev fastsat, at der af Statskassen skal ydes et Tilskud til de Dagpenge, der ifølge Arbejdsløshedskasseloven og Kassernes Vedtægter gives de arbejdsløse. Jeg tillod mig under Behandlingen af dette Lovforslag — ret spagfærdigt, skal jeg gerne indrømme — at gøre den Henstilling, at naar Staten nu skulde yde et ret betydeligt Tilskud, hvad vi jo alle var enige om var nødvendigt, skulde det ydes saaledes, at alle arbejdsløse fik lige meget uden Hensyn til, at nogle gennem højere Præmier havde sikret sig en større daglig Pengeydelse; men det blev overfor mig, ikke mindst af Repræsentanter for Socialdemokratiet, hævdet, at dette ikke vilde være rigtigt, thi man maatte fastholde Forsikringsprincippet — den, der havde forsikret sig mod Arbejdsløshed for 2 Kr. om Dagen, havde Krav paa at faa mere af Statens Tilskud end den, der f. Eks. kun havde sikret sig $1\frac{1}{2}$ Kr. Derfor skulde dette yderligere Tillæg være 1 Kr. til den første og kun 75 Øre til den anden. Jeg erkender, at der er noget berettiget i at hævde: Det gælder om at faa understreget saa stærkt som muligt, at vi vil fastholde Forsikringsprincippet; derfor vil vi ikke have det ødelagt ved nu at yde et

Tilskud til alle, som er lige stort og der for betyder mere for den, der har sikret sig mindst, end for den, der har sikret sig mere.

Jeg har nævnt dette, fordi jeg finder det rigtigt at slaa fast den Modsætning, der synes at være mellem, hvad der fra Socialdemokratiets Side hævdes paa Kongresser og under Forhandlingerne her om andre sociale Spørgsmaal, og det, der hævdes ved Forelæggelsen af dette Lovforslag. Jeg har for Resten ved mangfoldige Lejligheder diskuteret dette Spørgsmaal med Arbejdere og glædet mig over, at Arbejderne, naar jeg spurgte dem, om de da for Arbejdsløshedens Vedkommende hellere vilde have en Understøttelse end Forsikring, har svaret: Nej, paa ingen mulig Maade, det, vi sætter Pris paa, er netop, at naar vi har været arbejdsløse i de 6 Dage, eller hvor lang Karenstiden nu er, ved vi, at vi er sikre paa, indtil vi faar Arbejde igen, i alt Fald i 70 Dage, at faa et bestemt Beløb om Dagen, saa vi ikke skal bede nogen om noget, men har en Ret til at kræve, fordi vi har betalt vor Præmie. Det siger jeg er en god Følelse. Det er det, jeg synes er saa udmærket ved Forsikringsprincippet, at de paagældende har sikret sig en Ret, som er fuldstændig uafhængig af, om der er større eller mindre Trang; de ved, at naar de kommer i den og den Situation, har de et bestemt Krav; de har betalt deres Præmie og har saa Ret til at kræve, hvad de gennem denne har sikret sig, saa at den, der har sikret sig 2 Kr., ved, at han faar 2 Kr., og den, der har sikret sig $1\frac{1}{2}$ Kr., ved, at han faar $1\frac{1}{2}$ Kr. — saa enhver altsaa ved, hvad han har at indrette sig efter. Det er ud fra saadanne Betragtninger, Flertallet i Kommissionen har ment det rigtigt ogsaa for Invaliditetens Vedkommende at vælge Forsikringsprincippet og ikke Understøttelsesprincippet.

Det er altsaa det rent principielle; der kunde siges meget mere derom, men jeg skal foreløbig ikke komme dybere ind paa det. Der er imidlertid ved Understøttelsesprincippet, som det er udformet i det Forslag, der foreligger til Behandling, adskillige Vanskeligheder, Mangler, kunde jeg godt sige, som jeg dog gerne vilde, man skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa, og som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der jo slet ikke kom ind paa Sagens Realitet, endsige dens Detailler, ikke dvælede ved og maaske heller ikke, selv om han var kommet ind derpaa, vilde